

— изчурулика то и разтвори криле за да кацне на единъ снопъ. — Жито! — повтори врабчето и тупна въ снѣга предъ човѣка съ дървения кракъ. Почна да пърполи, помъчи се да се вдигне, но болното му крило тежеше надолу. Човѣкътъ съ дървения кракъ протегна ръка, хвана го внимателно, дълго го гледа, усмихна се и го сложи въ калпака си, кждето имаше само една бѣла парà. Пилето се затопли въ кожения калпакъ и пакъ заспа. Събуди го звънътъ на една нова парà, която падна отгоре върху първата. Човѣкътъ, който стоеше надъ калпака, извади отъ пояса си парче хлѣбъ и натроши една шѣпа трохи. Изсипа ги на врабчето, то си напълни коремчето и се прибра настрана да не го удари нѣкоя голѣма парà.

Презъ градината минаваха много хора. Тѣ носѣха пакети, детски играчки, суровакници и бързаха къмъ кжщи. Когато денътъ угасна и стѣпкитѣ на минувачитѣ притихнаха, човѣкътъ съ дървения кракъ се наведе,

прибра паритѣ отъ калпака, взе врабчето, мушна го въ пазвата си и закудука. Врабчето се затопли хубаво и почна да мисли за рая, акуцията вървѣше и мжака давѣше душата му. — Тая вечеръ — мислѣше си той — всѣки бърза въ кжщи съ челядта си да посрещне новата година, само азъ нѣмамъ близка душа на то-

зи свѣтъ. . .

Късно презъ нощта той стигна въ една запусѣла кжща, чиито прозорци бѣха запушени съ книга. Накладе огънь и седна да се нагрѣе. Като се наведе надъ огъня, забеляза врабче-